

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/258/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413227307
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4413227307.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v právnej veci žalobkyne: K. E. (predtým D.), rod. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., D. XXXX/X proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Nové Zámky, IČO: 31 690 904, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 14. februára 2017 č. k. 5C/310/2013-223 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa zrušenia rozhodcovského rozsudku, výroku o trovách konania a povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol a zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, spisová značka 3C/3061/2012 zo dňa 19. 01. 2012. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Nové Zámky súdny poplatok za návrh vo výške 331,50 eura do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 2, 3, 4 písm. r), ods. 5 Občianskeho zákonníka účinného od 01. 01. 2008, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 01. 04. 2004 do 28. 02. 2010, § 40 ods. 1 písm. a/ až j/, § 41 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z., § 243d ods. 1, 2 Exekučného poriadku, § 372w OSP, § 162 ods. 3 CSP, § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá, ods. 4 CSP, § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/2992 Zb. a na základe vykonaného dokazovania zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 22. 09. 2009 uzavretá poisťovná zmluva. V osobitných zmluvných dojednaniach v článku XVII. poisťovnej zmluvy bod 3 je uvedené, že žalobkyňa aj žalovaný súhlasia v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami s rozhodcovským konaním podľa článku XV. všeobecných poisťovných podmienok. Konanie pred rozhodcovským súdom v uvedenej veci sa začalo dňa 04. 01. 2012. V uvedenej veci Arbitrážny súd Košice vydal dňa 19. 01. 2012 rozhodcovský rozsudok, ktorým zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému peňažnú sumu vo výške 148,82 eura a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur. Podľa doručenky a podľa výpovede žalobkyne bol rozhodcovský rozsudok spolu so žalobou doručený žalobkyni dňa 24. 10. 2013. Zo zmluvy o sprostredkovaní poistenia uzavretej medzi žalovaným a žalobkyňou dňa 08. 10. 2009 mal súd preukázané, že táto zmluva obsahuje v článku 7 bod 7.1. rozhodcovskú doložku. Z internetovej stránky Ústavného súdu SR mal súd preukázané, že obidve konania, pre ktoré navrhoval žalovaný prerušenie konania, teda konanie vedené na Ústavnom súde pod sp. zn. ÚS 382/2013 Rvp 5052/2012 a ÚS 1/2014 Rvp 8830/2013 skončili uznesením o odmietnutí podania v roku 2014, preto súd návrh žalovaného na prerušenie konania vo veci zamietol. Súd sa ďalej

zaoberal otázkou včasnosti podania žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Z ustanovenia § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (v znení účinnom ku dňu podania žaloby) vyplýva, že návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku je možné podať na všeobecnom súde v lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žalobcovi bol doručený napadnutý rozhodcovský rozsudok dňa 24. 10. 2013, žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola doručená súdu dňa 13. 11. 2013, teda včas. V pripojenom spise rozhodcovského súdu sa nenachádza listina, ktorá by mala predstavovať odpor žalobcu proti rozhodcovskému rozsudku. Uviedol, že spotrebiteľská zmluva je v našom právnom poriadku definovaná v ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je najmä tá skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ a jej charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu tejto zmluvy alebo jej zmeny. Právnym základom ochrany spotrebiteľa a spotrebiteľskej zmluvy je článok 153 Zmluvy o založení Európskej únie, ktorý sa po vstupe Slovenskej republiky aplikuje aj na našom území a smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodujú v rozhodcovskom konaní, ktoré môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Bez ohľadu na formu, ako aj znenie rozhodcovskej doložky uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je potrebné považovať rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, ak vyznieva v neprospech spotrebiteľa a to vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná. Napriek tomu, že žalobkyňa vystupovala v poistnom vzťahu ako profesionál, nie je možné v uvedenom prípade konštatovať rovnovážne postavenie žalobkyne a žalovaného pri uzatváraní zmluvného vzťahu. Zmluva uzavretá v uvedenom prípade medzi žalobkyňou a žalovaným mala jednoznačne povahu spotrebiteľskej zmluvy. Základom tohto sporu bolo posúdenie, či rozhodcovská doložka obsiahnutá vo všeobecných poistných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach bola individuálne dojednaná. Individuálne dojednanie v zmysle neho je vylúčené tam, kde spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Ak sú zmluvné podmienky už vopred napísané v predtlačenom formulári, potom ťažko možno dospieť k záveru o tom, že by sa mohol meniť ich obsah. Dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednania spočíva na dodávateľovi, teda žalovanom tak, ako to jasne vyplýva z § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý dokonca zakotvuje fikciu o tom, že zmluvné ustanovenia sa nepovažujú za individuálne dohodnuté, opak musí preukázať dodávateľ. V danom prípade žalovaný však toto dôkazné bremeno neuniesol. Zmluva o sprostredkovaní poistenia, na ktorú sa žalovaný odvoláva sa bezprostredne netýka prejednávanej veci, navyše, súd bol toho názoru, že ani rozhodcovská doložka podľa bodu 7.1. zmluvy nebola dojednaná individuálne. Poistná zmluva by mala rešpektovať ustanovenia v § 52 ods. 1 a nasledujúce Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, pričom predmetná zmluva je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktoré sa dotýka neprijateľnosti podmienky v spotrebiteľskej zmluve v podobe riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom výlučne v rozhodcovskom konaní. K tejto situácii došlo, nakoľko podľa XV. časti Všeobecných poistných podmienok, ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy, bolo medzi účastníkmi dohodnuté, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Je pravdou, že súčasťou Všeobecných obchodných podmienok je aj časť XVII. - Záverečné ustanovenia, ktoré v bode 2. formulujú vôľu účastníkov v prípade akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami podrobiť sa rozhodcovskému konaniu v zmysle časti XV. týchto Všeobecných poistných podmienok a toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku. Súd uviedol, že predmetné ustanovenie vyznieva jednoznačne v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne, ktorý toto dojednanie pri uzatváraní zmluvy nijakým spôsobom ovplyvniť nemohla. O platnú doložku by išlo iba v prípade individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky, kedy by mal spotrebiteľ možnosť pochopiť celý význam a všetky dôsledky tohto dojednania. Podľa názoru súdu vyššie uvedená rozhodcovská doložka prakticky vylučuje všeobecný súd z prejednávania veci, pretože z nej jednoznačne vyplýva, že všetky spory zo zmluvy môžu byť prejednané iba v rozhodcovskom konaní. Táto rozhodcovská doložka odníma spotrebiteľovi právo v celom rozsahu domáhať sa svojho práva zo zmluvy na všeobecnom súde. Vzhľadom na uvedené

súd rozhodcovskú doložku posúdil ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, ktorá podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ktorá spôsobuje jej neplatnosť. Súd poukázal na rozsiahlu judikatúru a v rámci toho aj na právne závery, vyslovené v uzneseniach Najvyššieho súdu SR 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. 01. 2013, 6 Cdo 1/2012 zo dňa 21. 03. 2012 a 6 Cdo 3/2013 zo dňa 13. 03. 2013. Vo veci 6 M Cdo 9/2012 Najvyšší súd SR uviedol, že návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy sa má predložiť spotrebiteľovi takým spôsobom, aby z neho bolo zrejmé, že spotrebiteľovi sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie týkajúce sa výlučného riešenia sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Uznesenie Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 1/2012 sa týka žalovaného a aj v ňom Najvyšší súd SR dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobuje nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka bola totiž dohodnutá už podpisom poistnej zmluvy, keďže sa v nej výslovne uvádzalo, že jej súčasťou sú ako predtlačенý formulár všeobecných poistných podmienok pre životné poistenie, a teda aj rozhodcovská doložka obsiahnutá v XV. časti, a to bez ohľadu na to, že účastníci podpísali osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na tú istú rozhodcovskú doložku uvedenú v poistných podmienkach. Ten istý právny záver bol vyslovený aj v ďalšom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 3/2013 zo dňa 13. 03. 2013. Výsledkom úvah súdu je konštatovanie, že časti záverečných ustanovení Všeobecných poistných podmienok v predmetnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, ktorá je označená ako Osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007, nemožno prisúdiť charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky, nakoľko táto časť napriek jej názvu ako osobitné zmluvné dojednania, je súčasťou Všeobecných poistných podmienok, tvorí jednoliaty celok tohto právneho dokumentu a táto časť je vyhotovená v predtlačenej formulárovej forme, čo vylučuje záver o individuálnom dojednaní zmluvnej podmienky a o náležitom poučení a informovaní žalobcu ako spotrebiteľa o právnych dôsledkoch takto dojednanej zmluvnej podmienky. Práve so zreteľom na to, že tzv. Osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007 sú súčasťou Všeobecných poistných podmienok a sú súčasťou uzavretej poistnej zmluvy, vylučuje prijať záver o náležite osobitne dojednanej zmluvnej podmienke. Súd uviedol, že týmto postupom bolo spotrebiteľovi - žalobkyni odňaté právo zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rozhodcovská doložka jej bránila uplatniť a domáhať sa svojho práva na všeobecnom súde a nútila ju podrobiť sa rozhodnutiu, ktorým došlo k zneužitiu práv dodávateľom - žalovaným. Vo veci došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, nakoľko pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a to ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktorý individuálne nedojednanú rozhodcovskú doložku považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zároveň z dôvodu, že zmluvná podmienka obsahujúca rozhodcovskú doložku v časti XV. Všeobecných poistných podmienok, ale aj v Osobitných zmluvných dojednaniach v bode 3 je neprijateľná, a teda neplatná, bol daný aj zákonný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Znenie § 372w Občianskeho súdneho poriadku, obsahujúce prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2015 stanovuje povinnosť súdu dokončiť spor o neplatnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku v spore spĺňajúcom podmienky podľa osobitného predpisu, ktoré začali na súde pred 01. 01. 2015 a do tohto dátumu neboli právoplatne ukončené. V súlade s § 470 ods. 2 prvá veta CSP je toto ustanovenie potrebné aplikovať na spotrebiteľské rozhodcovské spory, ktoré začali pred účinnosťou Civilného sporového poriadku - opačný postup by viedol k odňatiu ústavného práva žalobkyne na súdnu ochranu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa je v zmluvnom vzťahu so žalovaným, s ktorým uzavrel poistnú zmluvu obsahujúcu spornú rozhodcovskú doložku, na základe ktorej bol vydaný sporný rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa v konaní domáha v postavení spotrebiteľa. Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku na návrh spotrebiteľa nestratilo zmysel nadobudnutím účinnosti § 243d ods. 1 Exekučného poriadku. V dôsledku účinnosti § 243d ods. 1 Exekučného poriadku rozhodcovský rozsudok vydaný pred 1. januárom 2015 nezanikol, nezrušil sa, nezanikla jeho právoplatnosť, uvedenou právnou úpravou nebol anulovaný, len dňom 1. apríla 2015 nie je vykonateľným exekučným titulom, ak do 31. 03. 2015 nebol podaný návrh na jeho vykonanie. Okrem toho, právna úprava uvedená v § 243d ods. 1 Exekučného poriadku neodstránila medzi účastníkmi konania neistotu, či žalovaný má voči žalobkyni pohľadávku vyplývajúcu zo sporného rozhodcovského rozsudku. Súd prejednávajúci spor o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemá možnosť objektívne

zistiť, či na podklade exekučného titulu - sporného rozhodcovského rozsudku vydaného pred januárom 2015 nezačalo exekučné konanie na niektorom inom súde, ako na súde povinného žalobcu, preto je podľa názoru súdu potrebné začaté konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku dokončiť. Takýto právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 16Co 1047/2015 zo dňa 28. 01. 2016. Súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného v tom, že návrh nemá zákonom požadované náležitosti. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu považoval za dôvodnú a vyhovel jej v plnom rozsahu. Žalobca je v konaní oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písmeno za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, pretože ako spotrebiteľ sa domáhala ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu a to podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Vzhľadom k tomu, že v konaní mal plný úspech, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 331,50 eura, podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona k položke 3 písmeno c) sadzobníka súdnych poplatkov citovaného zákona do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa náhradu trov konania nežiadala, súd jej preto právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním v zákonnej lehote žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny a zamietnutia žaloby a zároveň navrhol priznať mu trovy prvoinštančného i odvolacieho konania. Vytkol súdu prvej inštancie, že napadnutý rozsudok je pre absenciu riadneho odôvodnenia nepreskúmateľný, čo spôsobuje jeho arbitrárnosť. Taktiež mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne kvalifikoval a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa jeho názoru rozsudok nie je v súlade so zákonom, pričom je absolútne nepreskúmateľný. Súd sa neriadil ustanovením § 220 ods. 2 CSP, čím zároveň porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivý proces garantované v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ak v odôvodnení rozsudku, či uznesenia súdu chýbajú skutočnosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je takéto rozhodnutie v prípade podania odvolania nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a musí dôjsť k jeho zrušeniu. Súčasťou práva na spravodlivý proces je aj princíp stanovujúci, že podľa zásad dobrého vedenia justície majú jej rozhodnutia obsahovať náležité odôvodnenie, o ktoré sa opierajú (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci H c/a Belgicko z roku 1987). Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, ak sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú, je nutné považovať takéto rozhodnutie za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, analogicky s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd SR už skonštatoval, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. V danej veci pre rozhodnutie súdu podstatné závery nie sú v odôvodnení rozsudku relevantným spôsobom odôvodnené, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť, ako aj arbitrárnosť. K individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej doložky uviedol, že poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré v obdobných prípadoch považovali rozhodcovskú doložku za individuálne dojednanú. Záver súdu o nedostatku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky je tak absolútne nepreskúmateľný a arbitrárny. Súd sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevyjadril k judikatúre, ktorou argumentoval v konaní a ktorá bola dôležitá pre toto konanie, k otázke individuálnosti dojednania rozhodcovskej doložky v danom prípade s prihliadnutím na dôkazy ním predložené. Z rozsudku súdu prvej inštancie taktiež nevyplýva, prečo súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy a z akých dôkazov vychádzal pri rozhodovaní vo veci. Naďalej zastáva názor, že rozhodcovská doložka medzi ním a žalobkyňou bola dojednaná individuálne. Žalobkyňa svojim podpisom na konci všeobecných poistných podmienok potvrdila, že si všeobecné poistné podmienky prečítala, vyslovila s nimi súhlas. Zvýraznil, že zo strany žalobkyne bola podpísaná nielen poistná zmluva, ale osobitne aj všeobecné poistné podmienky a rovnako aj osobitné zmluvné dojednania k poistnej zmluve. Osobitné zmluvné dojednania pritom žalobkyňa podpísať nemusela a to bez toho, aby to malo vplyv na jej práva a povinnosti vyplývajúce z poistnej zmluvy, resp. zo všeobecných poistných podmienok. V prípade nepodpísania týchto osobitných zmluvných dojednaní žalobkyňou rozhodcovského konania by rozhodcovská doložka nebola vôbec vnikla. Žalobkyňa tým, že podpísala osobitné zmluvné dojednania, dosvedčila aj skutočnosť, že o možnosti rozhodcovského konania vedela. Rozhodujúce je, že žalobkyňa mala možnosť vylúčiť aplikáciu danej zmluvnej podmienky, a tým sa dosiahla podstata individuálnosti tohto dojednania smerujúca k ochrane spotrebiteľa. Osobitné dojednania môže poistník prijať alebo aj neprijať,

má teda dve alternatívy. Neprijatie osobitných dojednaní nemá za následok to, že by poisťný vzťah nevznikol. V prípade, že by poisťník osobitné zmluvné dojednania neprijal, potom by sa časť XV. VPP ako individuálne nedojednaná nestala platne obsahom konkrétneho poisťného vzťahu. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa podpísala aj záznam o požiadavkách a potrebách klienta, ktorý rovnako potvrdzuje, že tretia osoba, odlišná od poisťovne pri osobnom stretnutí pred uzatvorením poistenia vyčerpávajúco informovala žalobkyňu o všetkých okolnostiach súvisiacich s poistením, pričom na zázname o požiadavkách a potrebách klienta žalobkyňa rozhodcovského konania uviedla, že nič ďalšie už nepožaduje vysvetliť a ani nič ďalšie dojednať. Dojednanie rozhodcovskej doložky v danom prípade bolo jednoznačne výsledkom slobodného rozhodnutia žalobkyne, nešlo o neprijateľnú podmienku, keďže žalobkyňa rozhodcovského konania mohla túto podmienku individuálne ovplyvniť bez toho, aby tým bol ovplyvnený zvyšok poisťného vzťahu. Súd v rozpore so zásadou „iura novit curia“ nekonal eurokonformne pri konštruovaní svojich právnych záverov. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Tento záver je v priamom rozpore s judikatúrou ESD C-478/99. Súd je podľa nespočetnej judikatúry ESD povinný takto indikovanú podmienku dôsledne preskúmať najmä testom primeranosti podľa čl. 4 Smernice 93/13/EHS a až na základe takto zistených skutkových a právnych záverov môže podmienku vyhlásiť za neprijateľnú. Za vadu konania teda považoval aj opomenutie aplikovať správnu právnu normu na zistený skutkový stav v podobe eurokonformného aplikovania judikátu ESD C-478/99 na ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku. Taktiež poukázal na rozhodnutie ESD C-342/13 z 03. 04. 2014, z ktorého vyplýva, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve nie je ipso facto neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Posudzovaná rozhodcovská doložka nie je vo svetle výkladu čl. 3 ods. 1 Smernice 93/13 a bod 1 písm. q/ prílohy Smernice Súdnym dvorom neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Na túto interpretáciu majú prihliadať aj sudy v rámci posudzovania otázky platnosti dotknutej rozhodcovskej doložky. Žalovaný ďalej uviedol, že súd tiež opomenul vykonať procesnú povinnosť predpísanú v ustanovení § 181 ods. 2 CSP (118 ods. 2 OSP), a to uviesť stranám, ktoré právne významné tvrdenia považuje za zhodné, ktoré právne významné okolnosti považuje za sporné, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy nevykoná. Týmto ustanovením má byť stranám sporu vytvorená možnosť vo zvýšenej miere reagovať na tie neujasnené, resp. sporné otázky, ktoré súd pokladá za najvýznamnejšie. Namietal, že súd nevykonal výsluch svedka ním navrhnutého, ktorý by vysvetlil spôsob uzatvárania poisťnej zmluvy, predkladania ponuky na uzatvorenie zmluvy a dojednanie osobitných zmluvných dojednaní. Súd tak nevykonal ohľadne okolností uzatvárania poisťnej zmluvy dostatočné dokazovanie, preto súd neúplne zistil skutkový stav veci. Uviedol, že z 19. bodu odôvodnenia smernice 93/13/EHS vyplýva, že zámerom je, aby zmluvné podmienky v poisťných zmluvách nepodliehali tejto smernici, ak spĺňajú tam vymedzené kritéria. Porušenie takto vymedzeného logického postupu je ústavne neprípustné a je v rozpore s výslovným zámerom smernice. Zámerom smernice nie je posudzovať podľa uvedenej smernice podmienky obsiahnuté v poisťných zmluvách, pokiaľ tieto vchádzajú do kalkulácie poisťného. Opačný postup súdov v danej veci bol teda nesprávny, a preto spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže ide o poisťnú zmluvu, z pohľadu ochrany spotrebiteľa majú platiť odlišné pravidlá, ktorým sudy nepriznávajú žiaden význam. Ak teda všeobecné sudy aplikujú vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom je smernica 93/13/EHS, sú povinné interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19. odôvodnení, ktoré sa poisťných zmlúv vyslovene dotýka. K zohľadneniu novely Exekučného zákona uviedol, že rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa v tomto konaní žalobkyňa domáha, spĺňa kumulatívne predpoklady obsiahnuté v § 243d a v dôsledku tejto právnej normy sa právne postavenie strán sporu obnovilo do stavu pred vydaním rozhodcovského rozsudku, teda žalobkyňa nie je viazaná povinnosťou založenou jej rozhodcovským rozsudkom a on nemôže uplatňovať nárok mu rozhodcovským rozsudkom priznaný. V dôsledku aplikácie § 234d Exekučného poriadku prestáva tento rozsudok účastníkov zaväzovať. Tento záver potvrdzuje aj rozhodovacia prax súdov.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že súd svoje rozhodnutie dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil vo všetkých bodoch, preto jeho rozhodnutie pokladá za správne. Či bol dodržaný zákon ponecháva na posúdenie odvolaciemu súdu. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako správny potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Predmetom konania je žaloba žalobkyne na zrušenie rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Alžbetina 41, Košice, sp. zn. 3C/3061/2012 zo dňa 19. 01. 2012, doručená súdu prvej inštancie dňa 13. 11. 2013. Z odôvodnenia žaloby vyplýva, že dňa 24. 10. 2013 žalobkyňa prevzala rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, sp. zn. 3C/3061/2012 zo dňa 19. 01. 2012, ktorým jej rozhodcovský súd uložil, aby do piatich dní od doručenia rozhodcovského rozsudku zaplatila žalovanému (žalobcovi v rozhodcovskom konaní) sumu 148,82 eura a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur alebo, aby v tej istej lehote podala odpor na súde, ktorý rozhodcovský rozsudok vydal. Právomoc rozhodcovského súdu mala založiť rozhodcovská doložka uvedená v časti XV. všeobecných poisťných podmienok, v zmysle ktorých poisťovňa určila na prejednanie všetkých sporov rozhodcovský súd. Rozhodcovská doložka, ktorá tvorí súčasť poisťnej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jeho práv ako spotrebiteľa. Platné dohodnutie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je možné len individuálne. V danom prípade tomu tak nebolo, pretože rozhodcovská doložka tvorí súčasť poisťnej zmluvy. To platí aj napriek tomu, že v poslednej časti všeobecných poisťných podmienok je obsiahnutá možnosť, aby žalobkyňa opätovne súhlasila s riešením prípadných vzniknutých sporov pred rozhodcom. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka bola súdmi uznaná za neprijateľnú podmienku, a teda za neplatnú, žalovaný sa nezdržal jej používania v zmysle ustanovenia § 53 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, čím porušil svoju zákonnú povinnosť.

6. Z hľadiska skutkového stavu v súdnej veci bolo nesporné, že strany sporu dňa 22. 09. 2009 uzatvorili poisťnú zmluvu č. 4491600020, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli i všeobecné poisťné podmienky, ako i osobitné zmluvné dojednania k poisťnej zmluve č. 02/2008. XV. časť všeobecných poisťných podmienok obsahuje úpravu riešenia sporov medzi žalobkyňou a žalovaným. Podľa bodu 3 osobitných zmluvných dojednaní vyjadrili poisťník (poistená) a poisťovňa svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto všeobecných poisťných podmienok, a že toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku. Na základe takto koncipovanej rozhodcovskej doložky bol vydaný rozsudok Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C/3061/2012 zo dňa 19. 01. 2012, ktorého zrušenia sa žalobkyňa podanou žalobou domáha.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

9. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

13. Prihliadajúc na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa žalobkyňa domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom zistený, aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritéria určitosti, zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo strán sporu na spravodlivý súdny proces.

14. K námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní a na potvrdenie záverov súdu prvej inštancie k dôvodom odvolania žalovaného odvolací súd dodáva, že rozhodcovská doložka, tak ako bola koncipovaná, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán a to v neprospech spotrebiteľa. Napriek tomu, že táto bola v danom prípade uzavretá na konci všeobecných poistných podmienok, v rámci zvlášť vyčlenených osobitných zmluvných dojednaní a podpísaná zmluvnými stranami, a teda na prvý pohľad sa táto môže javiť ako individuálne dojednaná, podľa názoru odvolacieho súdu, táto nielenže nebola dojednaná individuálne, ale bola uzavretá v čase zníženej bdlosti spotrebiteľa, ktorého motiváciou bolo uzavrieť poistnú zmluvu, čo mohlo mať za následok, že jeho vôľa uzavrieť súčasne aj rozhodcovskú doložku mohla byť podstatne ovplyvnená. Skutočnosť, že osobitné zmluvné dojednania boli zo všeobecných poistných podmienok zvlášť vyčlenené, neznamena, že obsah tejto rozhodcovskej doložky môže spotrebiteľ aj reálne ovplyvniť. Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ by žalobkyňa ako spotrebiteľ podpísala len všeobecné poistné podmienky alebo všeobecné poistné podmienky spolu s osobitnými zmluvnými dojednaniami, nič by to nemenilo na obsahu rozhodcovskej doložky, teda nemožno vôbec konštatovať skutočnosť, že predmetná rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná. Žalobkyňa podpisovala v rámci osobitných zmluvných dojednaní iba súhlas s mimosúdnym riešením sporov, avšak samotná úprava rozhodcovského konania je obsiahnutá v časti XV. všeobecných poistných podmienok, ktorej obsah však žalobkyňa rozhodcovského konania ako spotrebiteľ nemala možnosť nijakým spôsobom ovplyvniť. Problematickou sa zdá byť tiež skutočnosť, že predmetná doložka ako podmienka fakticky vylučuje uplatnenie pravidiel na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na podstatu a postavenie oprávneného (veriteľa - dodávateľa), je viac ako pravdepodobné, že subjektom, ktorý bude uplatňovať svoje nároky pred povolaným orgánom, bude práve oprávnený a povolaným orgánom pre možné efektívnejšie dovolanie sa svojho nároku bude rozhodcovský orgán podľa výberu určeného subjektu. Predmetná rozhodcovská doložka citovaná v čl. XV. všeobecných poistných podmienok obsahuje neprijateľné dojednanie z dôvodu, že táto nepripúšťa ani formálne rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom. Takéto dojednanie, vzhľadom na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, z ktorého je zrejmé, že práve dodávateľ - žalovaný je ten, ktorý si uplatňuje nároky z poistných zmlúv podaním žaloby na rozhodcovskom súde v dôsledku takto dojednanej rozhodcovskej doložky, fakticky odníma právo spotrebiteľovi - žalobkyňi domáhať sa svojich práv zaručených článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na všeobecnom súde. V danej veci je rozhodcovská doložka, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu, obsah ktorej nemala žalobkyňa ako spotrebiteľ reálnu možnosť ovplyvniť, pričom jej dojednanie v spotrebiteľskom právnom vzťahu je neprijateľnou podmienkou a je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Netreba podceňovať ani skutočnosť, že žalobkyňa rozhodcovského konania vyjadrila svoj súhlas s mimosúdnym riešením sporov podpísaním osobitných zmluvných dojednaní, ktoré aj napriek ich vyčleneniu zo všeobecných

poistných podmienok, sú písané drobným a ťažko čitateľným písmom. Na základe takto koncipovanej doložky je potrebné konštatovať, že rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, predstavuje neprijateľnú podmienku v zmysle Občianskeho zákonníka a jej začlenenie do všeobecných poistných podmienok nemožno považovať za individuálne dojednanie, prieči sa zákonu, a preto je neplatná. K takémuto záveru dospel aj NS SR v rozhodnutiach sp. zn. 5 Cdo 338/2010, sp. zn. 3 Cdo 122/2011, sp. zn. 3 Cdo 167/2011, sp. zn. 5 Cdo 100/2012, sp. zn. 6 Cdo 228/2011, týkajúcich sa vzťahov uzatváraných tým istým účastníkom na jednej strane, a to Rapid life životná poisťovňa, a. s. Najvyšší súd už vo svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že súd môže pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky alebo zmluvy nielen v exekučnom konaní (napríklad v súvislosti s posudzovaním, či rozhodcovský rozsudok je alebo nie je vykonateľný exekučný titul), ale aj v iných konaniach (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 27/2011).

15. Rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní (§ 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z.). Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z.). Ak v určitej veci nedošlo k platnému uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemôže spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemôže vydať rozhodcovský rozsudok (obdobne v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 3 Cdo 122/2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011). Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky rozhodcovský súd nemohol vydať rozhodcovský rozsudok, preto bol dôvod na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku. Rovnako nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol prepäto formalisticky bez eurokonformného výkladu práva s ohľadom na znenie a účel smernice 93/13/EHS. Vnútroštátny zákonodarca môže upraviť právne predpisy odlišne od znenia smerníc - môže upraviť danú problematiku prísnejšie, ako tomu je v smernici. Nárok žalobkyne bol posudzovaný normami slovenského vnútroštátneho práva, s použitím smernice ako interpretačného pravidla. V tejto súvislosti, vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa vyňatia poistných zmlúv spod posudzovania, či ide o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, odvolací súd udáva, že podľa „devätnásteho odôvodnenia“ smernice 93/13/EHS z posudzovania neprijateľnosti zmluvných podmienok je vyňatý len hlavný predmet zmluvy (v okolnostiach posudzovanej veci hlavným predmetom poistnej zmluvy je poistné krytie poskytnuté dodávateľom) a vzťah ceny a kvality tovaru alebo dodávanej služby. Zároveň však platí, že aj hlavný predmet zmluvy a vzťah ceny a kvality dodávanej služby môžu byť brané na zreteľ pri hodnotení primeranosti ostatných podmienok. Z citovaného odôvodnenia smernice nevyplýva preto vyňatie poistných zmlúv z vecného rozsahu smernice en bloc a rovnako ani nemožnosť posúdenia nekalého charakteru podmienky zakladajúcej právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť spor vyplývajúci z poistnej zmluvy.

16. K žalovaným namietanému nesprávnemu právnenému posúdeniu veci v súvislosti s aplikáciou zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a jeho novelou účinnou od 01. 01. 2015 odvolací súd udáva, že právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatom pred 01. 01. 2015 zostávajú zachované, t.j. posúdenie dojednanie rozhodcovskej doložky pred 01. 01. 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej dojednanie, pričom konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku neskončené do 31. 12. 2014 sa dokončí podľa zákona č. 335/2015 Z. z., tak ako správne postupoval i súd prvej inštancie. Rovnako argumentácia žalovaného v súvislosti s novelizáciou zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch ustanovením § 243d ods. 1, účinným od 01. 01. 2015, že novela Exekučného poriadku anuluje právoplatnosť rozhodcovského rozsudku a právne postavenie strán sporu sa obnovilo do stavu pred vydaním rozhodcovského rozsudku, nie je správna. Rozhodcovský rozsudok ustanovením § 243d Exekučného poriadku, ani žiadnym iným ustanovením všeobecne záväzného právneho predpisu nebol formálne zrušený. Zákonodarca nepristúpil normatívnou cestou k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, legislatívna úprava smerovala k strate ich záväznosti. Rozsudok teda nie je zrušený a neexistuje žiadna zákonná prekážka na to, aby v sporovom konaní na základe riadne podanej žaloby súd preskúmal existenciu zákonných podmienok na jeho vyhlásenie. Denegatio iustitiae (odopretiu spravodlivosti) by sa rovnal stav, ak by sa na základe riadne včas podanej žaloby súd vecou nezaoberal. Niet pochyb o tom, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, ale ak existujú podmienky pre prieskum zákonnosti rozhodcovského rozsudku na základe včas podanej žaloby, bolo by neprípustné odmietnuť poskytnúť spravodlivosť len z dôvodu, že zákonodarca zákonom sprísnil podmienky vykonania rozhodcovských rozsudkov. Ak teda stratí záväznosť rozhodcovský rozsudok, nemali by byť pochybnosti, že exekúcia na jeho základe nemôže prebehnúť. Uvedené opatrenie však

nijako neblokuje iný ochranný mechanizmus proti nezákonnosti rozhodcovského rozsudku, ktorým je konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku v sporovom konaní, v rámci ktorého konania sa nevyžaduje preukazovanie naliehavého právneho záujmu na danom určení, ale sa vyhodnocuje existencia splnenia zákonných podmienok pre vyhlásenie rozhodcovského rozsudku. Tento ochranný mechanizmus je najštandardnejší. Dokončenie konania začatého na základe procesne korektne podanej žaloby vrátane meritórneho rozhodnutia je aj v súlade s princípom právnej istoty. Je tiež potrebné podotknúť, že rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je konečné a súd musí pokračovať v konaní o návrhu uplatnenom na rozhodcovskom súde. Okrem toho, právna úprava uvedená v § 243d ods. 1 Exekučného poriadku neodstránila medzi stranami sporu neistotu, či žalovaný má voči žalobkyni pohľadávku vyplývajúcu zo sporného rozhodcovského rozsudku.

17. Žalovaný napokon namietal, že súd prvej inštancie nedodrжал zákonný postup v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, keď na pojednávaní neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia strán je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné tak, aby prípadne strany sporu mohli upraviť ďalší procesný postup v konaní s tým, že toto pochybenie prispelo k nepredvídateľnosti rozhodnutia. K uvedenému odvolací súd udáva, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP bolo zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho, cieľom bolo zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré podľa názoru súdu sú buď nesporné, alebo právne bezvýznamné. Uvedené ustanovenie nezakotvovalo povinnosť súdu, aby naznačil svoj predbežný právny názor na vec. Upravovalo len postup súdu pri vedení pojednávania. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV.ÚS 16/2012) právny názor a hodnotiace úsudky sú vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu súdu v zmysle § 181 ods. 2 CSP (do 30. 06. 2016 § 118 ods. 2 OSP). Porušenie citovaného ustanovenia žiadnym spôsobom nelimituje stranu pri realizácii jej procesných práv napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. Preto ani samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania. Žalovaný preto neopodstatnene namietal, že nedodržaním procesného postupu súdu v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

18. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže súd prvej inštancie v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, na základe ktorého vyvodil správne skutkové závery a vec aj správne právne posúdil, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).